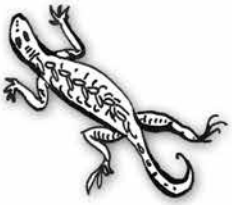

triton

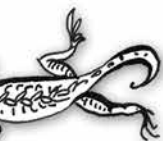
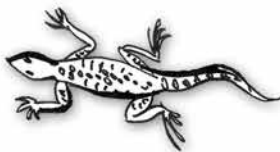
Praha / Kroměříž

JAK JSEM BYL
MALEJ →

STANISLAV
J. JUHAŇÁK
MARKÉTA VYDROVÁ

JAK JSEM BYL
MALEJ

STANISLAV
J. JUHAŇÁK
MARKÉTA VYDROVÁ

mamince

Davidkovi

Leničce

Vítovi

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2014
Ilustrace © Markéta Vydrová, 2014

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-802-3

Tereze

Klárčkové

Kubíčkové

Kačence

Satinčkové

Martince

Sabíče

Jeříškové

Jilučce

Markéte

Končíčkové

Tobi

s láskou
Mama

JAK JSEM BYL ARCHEOLOG

„Pohlídej chvílku Jitušku,“ řekla mi maminka. „Dojdu nakoupit. Prohlédněte si zatím nějakou hezkou knížku.“

Sedli jsme si na postel a prohlíželi si knížku, ale brzy nás to přestalo bavit a tak jsme se dívali na nohy. Měli jsme totiž okno v úrovni chodníku a z procházejících lidí jsme viděli jen nohy.

„Jé, černocho s ocasem,“ ukazovala ségra.

„To není černocho, ale kominík. A nese štětku,“ opravil jsem ji.

„Naháč, naháč,“ ukazovala na holé nohy nějaké paní v sukni.

„Stonožka,“ smála se, když kolem procházel dvoustup dětí ze školky.

Otevřel jsem okno, abychom lépe viděli, ale dlouho nikdo nešel, tak jsme si zase prohlíželi knížku.

Našli jsme obrázek paní Bídy, byla bledá a ošklivá a tak ségra začala fňukat: „Já se jí bojím. Je škaledá, schovej ji.“

Chvíli trvalo, než jsem našel další obrázek, ale fňukala čím dál víc.

„Co furt řveš? Už tam není, podívej, Zlatovláska.“

„Klysa, klysa,“ ukazovala na okno. Podíval jsem se, kam ukazuje, a děsně se lekl.
V okně seděl potkan.

„To je potkan,“ opravil jsem ji. „Krysy jsou menší a vzácné.“

Chvíli jsme si ho prohlíželi. „Ten má krásný ocásek,“ rozplýval jsem se. „A ta očička. Třeba by šel ochočit. Máš piškot?“

„Je hnusnej.“

Už to vypadalo, že potkan zase vyběhne ven, ale vtom někdo procházel kolem a potkan hup, už byl v pokoji a zaběhl pod postel.

„Já se bojím, on mě kousne,“ kvílela ségra.

„Nekousne, neječ. Koušou jenom urvaný děcka.“

Zabralo to.

„Co tam asi dělá?“ byla zvědavá Jitka.

„Tak se podívej pod postel,“ navrhl jsem jí.

„Ne, ne, skočil by na mě.“

Chvíli jsme jen tak seděli, protože jsme se báli slézt z postele.

„Hele, medvídek,“ ukazovala Jitka ob-
tisk jazyka na zdi.

Zkusil jsem to taky a povedl se mi docela hezký obrá-
zek. „Já mám ko-
čičku.“

„Já mám kočič-
ku, ty nemáš,“
ukazovala další
mokrý flek.

Začali jsme sou-
těžit, kdo udělá

umělecká technika
„jazykotisk“

hezčí zvířátko a za chvíli byla zeď celá oslintaná a tak mokrá, že bílou malbou začala prosvítat fialová.

„Tady je nějaká barva, třeba je tam tajný obraz,“ plivl jsem na zeď a prstem začal rozmátávat bílý nátěr, dokud se neobjevil rozmazaný fialový flek.

„Mohl by tam být nějaký poklad,“ orýpával jsem barvu nehtem a pod fialovou se objevila zelená.

Pak už jsem neměl žádné sliny, ale naštěstí jsem dosáhl z postele na lopatičku na písek a začal barvu oškrabávat.

Pod zelenou barvou byla omítka, a když jsem na ni lopatkou klepal, znělo to dutě.

„To bude asi tajný vchod,“ řekl jsem a začal lopatkou tlouct jako datel.

„Mě už to nebaví,“ přestala ségra olizovat zeď. „Budu si plohlížet oblázky.“ Sedla si ke knize a začala v ní listovat.

Už mě bolela ruka, jak jsem pořád třískal do zdi, ale konečně to křuplo a na postel odpadl pořádný kus omítky.

„Au, zavalil jsi knížku,“ brblala ségra, ale já si jí nevšímal, protože pod omítkou se objevily krásně oranžové cihly. Zkusil jsem jednu vypáčit, ale lopatka se zlomila.

„Mamíííí, on mi zlomil lopatku,“ fňukala ségra.

Otočil jsem se a uviděl maminku.

Nevěřicně na nás zírala a vypadala fakt dost naštvaně.

„Proč trháš tu knihu?“ zeptala se přísně.

„Žádnou knihu netrhám,“ bránil jsem se dotčeně. „Jsem archeolog a hledám tajnou chodbu. A našel jsem staré malby,“ ukázal jsem na flekatou zeď.

„Na tebe taky dojde,“ zamračila se maminka. „Teď se bavím s Jitkou.“

Podíval jsem se na ségru. Seděla na hromadě omítky, vlasy šedivé od prachu, pusu fialovou, mokré triko a pod ní zválená a špinavá peřina. V ruce držela knihu, ve které zbylo jen pár listů, zato podlaha byla celá posetá vytrhanými stránkami.

„Proč – trháš – tu – knihu,“ zvýšila hlas maminka.

„Já jsem vytlhalo všechny zbytečný stlánky, kde nebyly oblázky,“ chlubila se sestřička.

„Knihy se nesmí trhat,“ zlobila se maminka. „Už to nedělej!“

Nadechla se a obrátila se ke mně, ale než se dostala ke slovu, zachránila nás ségra: „Mami, my jsme ve vězení, plotože pod postelí je klysa.“

Maminka se zakuckala: „Cože?“

„Jo, pod postelí je potkan,“ vyhrkl jsem. „Vlezl sem oknem.“

Maminka chvíli vypadala, že vyskočí na postel k nám, ale pak vyběhla, otevřela venkovní dveře a vrátila se se smetákem. S bojovým pokřikem „Kšá, ty potvoro“ jím začala máchat pod postelí.

PROČ TRHÁŠ TU KNIHU?

Tam nebyly
obalžky

žádnou knihu
netrhám

JSEM

ARCHE
LOG

(cítím se dotčen...)

Nebohý potkan vystřelil jako dělová koule, zkušeně prosvištěl mamince mezi nohama a vběhl z domu.

Když se vrátil tatínek z práce, maminka řekla, že s potkany v jednom bytě bydlet nebude.

„Vždyť je to tu jako v kanále,“ rozčilovala se. „V noci nám ožralci a psi očurávají okna, děti se probourávají zdí jako v kriminále a po bytě nám běhají krysy.“

A tak jsme se přestěhovali.